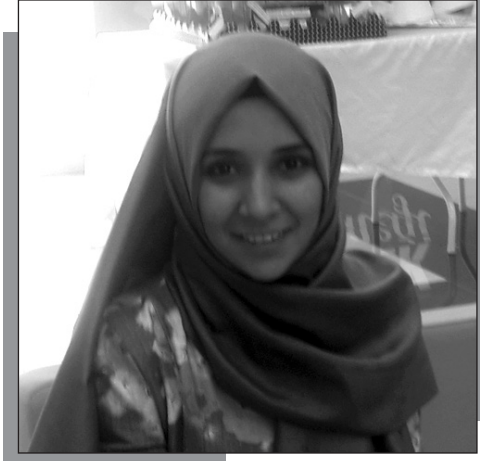

ELİF ÇELİKKAYA

Özel Biltek Anadolu Lisesi

Liseler Arası Yarışma
Mansiyon Ödülü

AYRILIĞIN İÇİNDE AYNILIK

Boğazın serin sularında açtı gözünü. Üşüyordu, şaşkındı.

Ne de çok istemişti bu büyülü kente ulaşmayı. Ne çok övmüşler, “Bir kez olsun gör bu yıllanmış şarap gibi kenti.”, demişlerdi. Sonunda gelmişti. Dudaklarından belki de ilk kez dökülecekti bu özgürlük kokan kelime: İstanbul...

Buraya gelene kadar ne çok yüzmüştü derin sularda. Hırçın dalgalarla boğuşarak bedenini nasıl hırpalamıştı, hayal kente ulaşmak için. Oysa şimdi kuyruğunu bile oynatacak hali yoktu. Kafasını sudan dışarı çıkarıp şöyle bir etrafına baktı. Her yer göz alabildiğine mavi, berrak, yosun kokan deniz... Karşiki tepeler yeşilin değişik tonları... Yukarı baktığında ise billur sema...

“Evet, işte burası hayalimdeki kent, o büyülü şehir.”, dedi; ama bu koca şehrin her bir karışımı nasıl gezebilecekti. Onun bütün dünyası denizin sınırları kadardı. Hüzünlendi küçük balık. Yüreğinin en ince noktası sızladı.

Sadece yüzmek... Çılgınca yüzmek... Ya daha fazlası?

Küçük yüzgeçlerini alabildiğine yordu. Yüzmüştü, gün gökyüzüne veda edene kadar. Atmaya çalıştı hırçınlığını boğazın serin sularını kulaçlayarak. Ve işte gece... Yalnızlığın en derin noktası... Duymak istemediklerimizi duyduğumuz o hazin anlar. Başlamıştı o istemese de.

Yalnızdı henüz bu büyülü kentte. Hiçbir canlıyı tanımıyordu; ama bu yalnızlığın içindeki o büyülü, mistik hava daha da hissettiriyordu kendini küçük balığa. Gizemli kent... Özgürce yaşanan hayat... Herkesin kardeşçe yaşadığı bir şehir ve daha neler... Söylemişlerdi büyük balıklar, anlatmışlardı ona muhteşem gizemi. Peki ya anlamış mıydı bunları? Hâlâ kafası karışık; büyük balıkların İstanbul’la ilgili bu kadar çok şeyi nereden öğrendik-

lerini merak ediyordu. Sonuçta onlar da bir balıktı ve hayatları sadece bir su ile sınırlıydı. Bu sınırlar istenirse de aşılamazdı.

Derin düşüncelere daldı küçük balık. Bu sırada hasta bir adamın öksürüğünü andıran bir sesle bir motor geçti yanından. Karşıda, eğlenceye dalmış insanların çığlıkları ve bakarı ısıltısıyla kendinden geçiren bir gerdanlık gibi boğazın ışıkları... Sonra yakamoz denizindeki yıldızların dansı... Çok yorgundu, iyice ağırlaştı küçük balık ve gözleri günün yorgunluğuna daha fazla dayanamayarak göz kapaklarının altına gizlendi.

Gün boğazın serin mavi sularında parıldamaya başladı. Güneş denize vurdukça sanki kıvılcımlar saçılıyor, denizi yakmaya hazırlanıyordu. Sabahın mahmurluğuyla baktı büyüdü kente. Tuz ve yosun kokan havayı içine çekti. Gökyüzünde çığlık çığlığa martılar... Kimisi vapurların peşinde kimisi de denizin üzerinde rızkını arıyordu.

Birden korktu küçük balık çünkü onun etrafında toplanmaya başlamıştı martılar. Tam denizin dibine dalıyordu ki bir martı onu yakaladı. Martının gagasında çırpınmaya başladı küçük balık: "Bırak beni martı! Bu güzel kenti tam anlamadan, onun gizemini çözmeden ölmek istemiyorum. Ben ki özgürlüğü tatmak uğruna geldim, bu küçük yüzgeçlerimi bunun için bu kadar yordum, beni şimdi yemen reva mı?" ,diye söylendi küçük balık. Aslında boşuna feryat ediyordu; çünkü martı onu yemek için değil, diğer martılardan korumak için gagasına almıştı. Onu küçük olduğu için korumak istemişti ve belki de onunla dost olmak... Peki ama nasıl olabilirdi bu? İkisinin de yaşam alanı bu berrak denizin yüzeyiyle sınırlıydı. Ne balık onun dünyasına girebilirdi ne de martı... Her zorluğa karşı arkadaş olmaya karar verdiler.

Çok uzaklardan bu büyüdü kentin sınırlarını çözmeye geldim, dedi küçük balık. Ancak benim onu tanıma özgürlüğüm denizlerle sınırlı, benim bu sınırları genişletmeme yardımcı olur musun? Martı ona İstanbul'un her karışını anlatacağına söz verdi. Ona her gün İstanbul'la ilgili hikâye anlatacak ve bu büyüdü kentin sırrını çözmesini sağlayacaktı. Hazırdı küçük balık, dünden razıydı. Ama merak ettiği bu gizem gerçekten çözülecek miydi?

Merak, sabırsızlık ve karışık duygular... Başladı martı, hikâyelerini anlatmaya.

Ona ilk olarak Ayasofya'nın hikâyesini anlattı. Ayasofya, Hıristiyan ve Müslüman kavgalarının sustuğu yer, barışın en can alıcı noktası...

Balık sustu, martı anlattı. Gözler bir an olsun kırılmadı.

Ve Kız Kulesi, hüzün denizinin evi... Bir babanın sevgisi uğruna kızının ellerinde süzülüşünü seyretmesi... Ağladı balık, gözyaşları inci tanesi oldu serin sularda.

Anlat, dedi hüzünlü bir sesle. Martı balığın meraklı bakışları içinde sözlerine devam etti.

Süleymaniye ve Sultan Ahmet'ten yükselen o senfoni... Maneviyatın büyüğü, inancın doruk noktası...

Mısır Çarşısı... O renk cümbüşü, insanın kendi içinde kayboluşu, o düzensizlik içindeki düzen...

Topkapı ve Dolmabahçe Sarayları... Şatafat ve gizemin yaşandığı mekân...

Pierre Loti'nin keyifli manzarası... İnsanların bu temaşada yüzünde beliren o güzel tebessüm...

Rumeli Hisarı'nda hissedilen tarihi haz... Zafer coşkusu... Sultan Mehmet'i Fatih makamına yükselten tarihi başarı... İstanbul'un onun kollarında gelinlik bir kız gibi süzülüşü...

Şehrin Galata Kulesinin ruhu ile taçlanan güzelliği... Hazerfen Ahmet Çelebi ile ilk uçuşun, ilk özgürlüğün tadı...

Yedi tepesindeki yedi sırlı rüzgâr... Yeşilin içimize işleyen bin bir tonu...

Her sabah denizin üstünde beliren ebruli gökkuşağı... Kiliseleri, sinagogları, camileri...

Zıtlıklar içinde yaşanan o uyum... Farlıklar içinde yaşanan aynılık...

Değişik kültürler arasındaki o mükemmel geçişler, o kaynaşma...

Bizans'ın, Osmanlı'nın birbiriyle çekişmesi... Bu kavgaların ortasındaki barış havası...

Anlattı, hepsini anlattı, daha çok anlattı martı.

Şaşırmıştı balık, kafası karışmıştı. Nasıl oluyor da sınırlarla çevrili olan bu şehirde, her şey böyle sınırsızca yaşanabiliyordu? Bu ne büyük özgürlüktü böyle! Tarihi dokusu ve sonsuzluğu... Kalbin, aklın ona karşı bitmeyen açlığı...

Düşündü balık, düşündü gün geceye kavuşuncaya kadar. Ağladı gece güne veda edinceye kadar. Buldu belki de küçük balık bu büyülü kentin erişilmez sırrını, ilk ışıkla geldi martı: “Anlat ey balık! Bu sefer de sen anlat ben dinleyeyim.”

Söze başladı balık:

“Senin özgürlüğün su yüzünde son buluyor, benimki de. İki-miz de sınırları aştığımızda soluğumuz kesiliyor, son buluyor hayatımız; ama yine de bu kadar zorluk içinde olmamıza rağmen dost olduk seninle. Kısa zamanda çok şeyler paylaştık.

Biliyor musun? İstanbul da bizim dostluğumuz gibi. ‘İstanbul’ zorluğun içinde kolayı yaşamak... Farlılıklar içinde aynı olmak... Özgürlüğü doyasıya çekebilmek içine... Sadeliği özümsemek özgürce... Zıtlıklar içinde kaynaşmak... Bazen Türk, bazen Kürt, bazen Laz, bazen de Çerkez olmak... Bazen Hıristiyanlığı, bazen Museviliği, bazen Müslümanlığı yaşamak... Her şeyden önce yaşamak bu şehirde özgürce...”

Balık anlattıkça martı dinledi bu sefer. Artık söylenecek bir söz kalmadı ağızlarda. Küçük balık kendisine güzelim İstanbul’u anlatan balıkların bu kadar çok bilgiyi nereden öğrendiklerini de anlamıştı bir bakıma. Onların da anlatıcıları olmuştu demek ki. Ya da onun gibi, zorluğa aldırmadan yaşadığını bir dostluğu... Ve son kez baktı bu büyülü kente. Artık onun gizemini çözmüştü kafasında. Şimdi sırları çözülmeyi bekleyen yeni yerler keşfetme vaktiydi. Gözünden inci tanesi gibi iki damla yaş süzülerek son kez baktı bu büyülü kente. Dostu martıya ve İstanbul’una veda ettikten sonra büyük bir sırra erişmişçesine küçücük kulaçlarıyla boğazın sonsuzluğunda kayboldu.